

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XXV. Podagrisci ope Deiparae Lindensis adjuti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

tatis pomæria spectantes, quidam est iuribus & dominio Dominorum Dœnhoffiorum obnoxius; in quo Anastasia mulier, Joannis Szymanowicz uxor degēbat, alterum pedem clauda, ut surgere è strato nullamquam posset. Integros tres annos ita lecto affixam Deipara tandem relaxavit. Apparuit quippe dormienti, matronæ cujusdam specie, & si levamen sanitatemque consequi porrò vellet, Lindam curationis causâ ut adiret, commonefecit. Paruit monitis afflictâ dudum mulier, & simul ac somno est soluta, voto se de itinere Lindam suscipiendo obstrinxit; eademque horâ, quia se omni morbo levatam advertit, lecto se proripuit, & citra offendiculum aut dolorem quaquaversum, prout libuit, perambulare cepit. Neque porrò iter Lindense ingredi distulit: Ad VIII. Cal. Aug. Anno MDCLII. Lindæ coram adfuit & sacellum genicularim ter obivit; gratias, quas potuit, DEO, juxta ac Deiparæ, supplex ac venerabunda egit. Quod ut cumulatus faceret, mulier alioqui non omnino pauper, viam, pro multorum more, non nisi emendicato pane absolvit.

CAPUT XXV.

Podagrici ope Deiparæ Lindensis adjuti.

APologus, quem veteres de podagra & aranea simul peregrinantibus argute finxere, hodie quoque sibi videtur utcunque constare. Ut enim fortasse aranea, non nisi ad pauperes fere divertat, certè podagra, quemadmodum Mors; canente Poëta, *equi pulsat pede, pauperum tabernas, regumque turres.* Sed nos hic

hic podagram pauperum tabernis exclusam mitramus, ut simul eandem regum magnatumque turribus, Deiparæ Lindensis ope exclusam contemplerur.

I.

Illustrissimus magni Ducatus Lituaniæ Cancellarius, magnum se à Deipara Lindensi levamen in podagra experitum testatur.

Nondū satis maturo Anni MDCLIV. vere, appulit Resselium novus Collegii Rector, P. Petrus Steffanowicz & unà secum geminos ex argento pedes affabre elaboratos, Deiparæ Lindensi attulit dicandos. Missi fuerant à Magno magni Ducatus Lituaniæ Cancellario, S. R. I. Principe, in Olyka & Nielwicz Duce, Alberto Stanislao Radivilo; qui frequenter è Lituania in Prussiam ultro citroque commeando, nullam revisendæ B. Virginis Lindensis occasionem nactus fuerat; quoad denique Anno MDCLIII. Tucholiâ in Lituaniam redux, Lindam versùs iter studio flexit Resselio; ut Deiparæ Virgini (quam & plerisque libris, tanto Principe haud indignis, jam aliàs ab se editis, & pluribus virtutum suarum exemplis, longè lateque celebrârat) pro suo, aliorumque more, supplex apud Lindam coràm fieret. Gratum fuit Deiparæ id clientis sui officium, sive enim ille supplex ab illa poposcerit, sive etiam illa ultro clienti suo largita id fuerit, podagra certè & qui ex ea dolores ac cruciatus, pertinaces juxta ac vehementes, distringere ac distinere pedes tolerant, magnoperè eo anno remisère. Quod ille, cum advertisset, non potuit committere, quia

quia

quin tantæ Patronæ ac solpitræ aliquod grati animi monumentum submitteret. Misit proinde jam memoratas pedum effigies. Quas quidem, quemadmodum & dicta virtutum exempla, quotquot in tanto Principe fuerint contemplati, nunquam se à terra rebusq; terrenis promovere, & progredi ad cælestia desistent.

II.

Illusterrimus Episcopus Varmiensis, singulare apud Lindam Marianam podagræ levamen, sæpius expertus.

Quo cultu Lindam Marianam prosequatur, quo item propagandi ejusdem cultus Mariani studio feratur, Illustrissimus Wenceslaus Comes de Lešno Episcopus Varmiensis, jam aliàs (a) spectari potuit. Mirum quocirca videri non debet, si ipsa vicissim Doloripara Lindensis, tam studiosum sui clientem pari, quin longè etiam majore prosequatur studio; & cum cæteras in eo animi corporisque dotes foveat atque augeat, tum etiam inolitos cum tempore morbos, atque penitus levet, aut majorem in modum leniat. Constat, quibus ille chiragræ ac podagræ doloribus identidem affligatur; par est, ut constet, quibus ille præterea diis contra eosdem armeretur. Quanquam enim apud Badenses in Austria thermas, quas iterum neque iterum revisit, non minimum expertus sit dolorum illorum levamen, non tamen minùs se à Lindæ Marianæ umbra fatetur reperisse medicinæ. Haud ita longo temporis intervallo accidit, ut Elbingæ (quæ inter primas Regni Prusici

(a) lib. 4. cap. 6.

Prussiz urbes numeratur) Divæ Lindensis, miror-
 tumque apud ejus Lindam Dei beneficiorum men-
 tio incidere; cum non nemo civium, cætera quidem
 haud ignavus negotiator, verum fæda Mennonistica
 sectæ lue (quæ à Batavis in Prussia prorepsit) misere
 corruptus, pro more & salibus scilicet istiusmodi
 sectarum trosculis in saliva natantibus, intercessit,
 & ecquid podagra, inquit, quâ Varmiensis Episco-
 pus identidem laborat, apud Lindam curatur? Quod
 ubi Illustrissimus Antistes auditione accepit, præ-
 sente viro, è Ducatu Prussiz, eximie illustri, enim-
 vero, curatus, inquit, est, & adhuc curatur! tum ad
 eum, cui historiz Lindensis cura non minima in-
 cumbebat, Eja Pater, inquit, vide, sis, ut & hæc ad
 Dei Deiparæque gloriam literis mandentur.

Atq; hæc tum, pro Deiparæ honore magnus Anti-
 stes, neque minora pro sui clientis incolumitate, eo-
 dem fere tempore, cælestis Patrona. Cum enim ille
 pro singulari, qua plurimum excellit, prudentiâ, uti
 cæteris in rebus, ita in curanda quoque valetudine,
 divinis humana jungeret præsidia, Badenasque ite-
 rum destinasset iter suscipere; non potuit à recepto
 sibi more recedere, & ante divinum, per Divam
 Lindensem, auxilium non implorare. Aspera erat
 hyemis Anni MDCLIII. tempestas, sed mense Fe-
 bruario omnium asperissima; nihilo minus ipse eo-
 dem ipso tempore, atq; sub ipsum Februarii initium,
 Lindam perrexit; ut, profestâ Purificatæ Virginis
 luce, coram adesse, & si per valetudinem liceret, et-
 jam ad Aram facere posset. Et adfuit ille quidem; sed
 quia pedibus ne quidem insistere posset, succollan-

tium baculorum manibus intra sacellum deportatus, ubi, dum inter alia beneficiorum divinorum monumenta, ad majorē Aram suspensa et jam memorator magni Ducatus Lituaniæ Cancellarii intuitus pedes eos ob singulare à Deiparæ in podagricis cruciatibus levamen dedicatos esse didicisset; ductis ab imo pectore suspiriis. Ego verò, inquit, si in simili posturus necessitate, per Deiparam fuero adjutus, non aigenteos duntaxat, verùm & aureos eidem pedes dedicavero. Poterant, hæc subito quodam animi impetu, alicui videri dicta; at subitum, & eo loci vix agnitum, tametsi præsens Deiparæ auxilium, probavit, diviniore quodam instinctu fuisse dicta. Ab eo quippe temporis momento (quanquam ipse in se non respiceret, atque animo per piam meditationem aliter forrasse à vocato, quid obtinisset, necdum sentiret vires animi corporisq; ita auctæ sunt, ut continuo nimis ac desiderium subierit, sacris in asperrimo illo, & podagricis, chitagricisq; doloribus plurimum adverso frigore operandi. Nō deerant, qui quodammodo comperendinandum, & id genus officii digni, in aliud tempus suaderent differendum. Verum major erat ille animi impetus, qui etiam corporis vires haud dubiè intendebat, quàm ut ullius oratione posset. Quocirca is, qui vix momentis aliquot elapsis, consistere ac niti suis pedibus haud poterat, suis se viribus erigit, ad aram progreditur, longè supra dimidiam horam, in ea, quam diximus, frigoris pertinacia facit: tum iterato in preces, gratiasq; pro more agendas effusus, quanquam suatumque tibi virium necdum subiret animo conscientia, iterum

se non modò sponte suâ erigit in pedes, verùm & sacellum, quâ oculis quâ et jâ pedibus quaqua versum dimensus, pedibus quoq; suis ad currû usq; progreditur, quin & Resselium delatus, necdum tamen vicium suarum sibi conscius, de currû ultro descendit, & citra ullum bajulorum adminiculum pedibus suis intra Societatis Collegium aliquot jugerû emensus spatiû, ubi intra triclinium obambulare plusquam incipit, quasi ad se primùm reversus, & quadantenus attonito similis, ad præsentem Vicarium generalem, Reverendissimum Dom. Albertum Pilchowicz (qui unâ Divâ Lindensem visitarat) Quid hoc, inquit, rerum est! Ego Lindam cum pergerem, consistere pedibus non potui; at potui Lindæ ad Aram tanto tempore faciendo stare, potui sacellum perambulare, potui ad currum usque perreptare, potui huc delatus non modò de currû, pedibus, viribus quæ meis descendere, sed & tot passus ad hunc usque locum citra difficultatem emetiri, possum denique et jamnum stare, inambulare, & quaqua versum progredi. Nunquid hæc manifesta sunt Deiparæ Lindenensis beneficia? Nemo omnium erat, qui id ipsum censeret; quippe qui beneficii magnitudinem, non oculis duntaxat, verum & manibus sibi viderentur suis usurpare Dabant proinde omnes Deo & Deiparæ laudem, quæ Antistitem suum paucos ante annos (quod suo loco (a) videbimus) maris & præsentis naufragii, nunc verò tantis hiemis frigorisquæ exemptum periculis, et jam gravissimis podagræ liberasset cruciatibus. Iam verò ipsemet Antistes multò

II a

ascu-

(a) lib. 4. cap. 31. §. 1.

accuratius, tum hujus tum aliorum Deipar Lind. be-
neficioꝝ magnitudinem, apud animum suum trui-
nat; ac, si per belli temporumq; iniquitatem liceret
breui oculis omnium, gratissimi in B. V. Linden sen-
animi objiceret monumentum.

III

Hæreticus quoque verbi Minister, per Deipa-
ram Lindensem à podagra curatus.

Severum Imperatorem ex podagra claudicantem
atq; idcirco, velut imperio à quibusdam indigno
habitum, Xiphilinus & Dio ferunt, illos sui con-
temptores in jus vocasse, & capitali sententia percus-
sisse. Qui delicti veniam, cum à Cæsare peterent, au-
diverunt, nullam ipsis eâ sententiâ factam injuriarum
ex qua discerent, atque adeo jam sentirent non pe-
des sed caput in homines sceleratos jus dicere atque
imperare. Neque Cæsar, neque Imperator erat,
pago Alt-Tolcksdorff, Lindâ haud longè distan-
verbi, ut vocant, Minister sectarius: Severum
men fuisse, vel supercilium, quod istius generis ho-
mines, plus quàm Basilicum sibi sumunt, abunde
probat. Neque claudicatio Severi Imperatoris
astro isti severo, quam ex podagra contraxerat, de-
se potuit, quanquam major insuper animi claudicatio
qua & à Catholica Christi Ecclesia, & à salute ex-
errabat sua non defuit. Sed de hac, minus, ut fieri
solet, sollicito homini, prioris illius curandæ sollici-
tudinem omnem podagrici dolores intenderunt. Quod
nō egit rabula hæreticus? quo se auxilii causâ nō ve-
tit? Ad extremū compulsus est, apud Lindam Minis-
nam implorare opē. Quò cum venisset, & quantū

vis immeritus atq; indignus, opem nihilominus de consueta Deiparæ benignitate invenisset, adeoque eo ipso in loco podagræ cruciatibus liberatus esset, stupenti similis (quemadmodum magnus ille Vir, quem honoris causâ toties appellamus Otto à Græben auritus testis, & ex illo P. Simon Hein in commentariolo retulit) patriâ linguâ exclamavit: *Vetè locus iste sanctus est! Credidisses, aliquem Jacobum Patriarcham audire te differentem, atque illud (a) Patriarchæ Jacobi usurpantem: Verè Dominus est in loco isto, & ego nesciebam! non est hic aliud, nisi domus Dei & porta cali: sed Ministris, uti solenne est uxoris querendæ causâ, vel in Mesopotamiam Syriæ cum Jacobo peregrinari, ita intolerans omnino est, scalâ ad calos usq; pertingentē, ascendentesq; & descendentes per eam Angelos cernere, ne dicam comitari.*

CAPUT XXVI.

Mani, & brachiorum, manuumvè morbis affecti, opem B. Virginis Lindenensis consecuti.

Manibus pedibusque in sententiam ire, fuit optimè proverbio, inter veterum judicia locus; sit & nunc inter collecta magnæ Dei Matris præconia. Cujus in mortalium pedes beneficia sanitatum, cum paulò ante retulerimus, jam ad manus, earumq; curationem accedendum nobis est.

I.

Diurnus brachii dolor, ope B. V. Lindenensis, votoq; ad eam concepto, depulsus.

Calendis Junii, Anni MDCXXXVIII. ut Deo

II 3

ac

(a) Gen. 28.16.